

האללים שנמסר בידו, כמו שנאמר (שםות י) ומטה האלים בידיו. וזה המטה שנברא ערֵב שבת בין המשמות ותקוק בו בשם הקדוש החקוק הקדוש, כמו שנאמר ובזה חטא בטלע, כמו שנאמר (במדבר ט) ויך את הפלע במטחו פעמים. אמר לו הקדוש ברוך הוא: משה: לא לך נתמי לך את המטה שלוי, תמייך לא יהיה בידך מפאן וחלאה.

מ"ד - ויריד אליו בשבט (שמואל-ב ט), בדין הקשה, ויגול את חתנית מיד המצרי. שמהשעה היה נמנע ממנה ולא היה בידו לעולמים. ויהרגהו בחניתו - על אותו החטא שהכה במטה והוא מות ולא נכנס לארץ קדושה, ונמנע האור הזה מישראל. (שם) מן השלשים - הCY נכבד, אלו שלשים שנה עליונים שגטלו מכם והשפיע למטה, ומהם הוא היה לך ומתרך.

ואל השלשה לא בא - הם היו באים אליו ונותנים לו ברכון הלב, והוא לא היה בא אליום. ואף על גב שלא נכנס במנין והתשבו שליהם. (שם) ויש מהו דוד אל משמעתו. שלא נפרד מלות לבו לעולמים. אין להם פירוד לעולמים. דוד שם לבו אליו, והוא לא לירוד, משום שהתחשבות והשירים והאחים שהלבנה עוזה לשמש, היא מושכת אותו אליה שיקינה דיריו עמה, וזהו ויש מהו דוד אל משמעתו.

נ' פלו רבינו אלעזר ורבינו אבא אבא לפניו. בין כן וכקה לא ראו אותו. כמו והסתכלו לכל האדרדים ולא ראו אותו. ישבו וככו ולא יכלו לדבר זה עם זה. אחר שעשה אמר רבינו אבא ודאי הוא דפוגין דבכל ארחה צדיקין איזלין ומילוי דאוריתא בינויה,

ומטה האללים בידיו. ודא איה מטה דעתברי ערֵב שבת בין השימושות ותקוק ביה שמא קדישא גליוףא קדישא ובhai חב בטלע במא דעת אמר, (במדבר כ) ויך את הפלע במטחו בעמיהם. אמר ליה קדשא בריך הוא, משה לא יhabית לך מטה דילוי להאי, חמיך לא יהא בידך מפאן וחלאה.

מיד ויריד אליו בשבט בדינא קשייא (שמואל ב כט) ויגזול את חתנית מיד המצרי. דמההיא שעטאת אתמנע מגיה ולא היה בידיה לעולמין. ויהרגהו בחניתו. על והוא חובה דמחה בההוא מטה, מות ולא עאל לא רעה קדישא ואתמנע נהו רא מיישראל. (שם) מן השלשים הCY נכבד, אלו שלשים שנה עלאין דאייה נטיל מנהון ואנגיד לתפה, ומפניו איה קונה נטיל ואחרבר.

יאל השלשה לא בא, אונן הו אתיין לגביה ויהבי ליה ברעוטא דלבא, ואייה לא הווי אמי לגביהון. ואף על גב דלא עאל במנינא וחושבנא דלהון, (שמואל ב כט) וישימחו דוד אל משמעתו. דלא אתפרש מלוחא דלביה (דף ז ע"א) לעולמין. לית פירודא להון לעולמין. דוד שם ליה לביה ואייה לאו לדוד. בגין דתושובחן ושרין ורחמן דסירה עביד לשמשא, איה משבצת ליה לגבה למחוי דינוריה בהדה. ודא איה וישימחו דוד אל משמעתו.

נ' פלו רבינו אלעזר ורבינו אבא קמיה. אדרכי והחci לא חמו ליה. קמו ואסתכלו לכל סטרין ולא חמו ליה. יתבו וככו ולא יכלו למללא דא לדא. לכת רעתא אמר רבינו אבא ודאי הוא דפוגין דבכל ארחה צדיקין איזלין ומילוי דאוריתא בינויה,